



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 396/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 56/2020 a jeho uzneseníu zo 14. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti [REDAKOVANÉ] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom sp. zn. 6 Tos 56/2020 a jeho uznesením zo 14. októbra 2020. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 T 89/2007 z 11. septembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 To 68/2012 zo 16. apríla 2013 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1, ods. 4 písm. a) a § 231 ods. 4 písm. a) Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený

nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Podľa § 76 ods. 1 s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona bol sťažovateľovi uložený ochranný dohľad na dobu troch rokov.

3. Okresný súd uznesením č. k. 5 Nt 29/2018 z 13. mája 2020 podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku na návrh sťažovateľa povolil v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 T 89/2007 obnovu konania, avšak na základe sťažnosti prokurátora proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu krajský súd uznesením č. k. 6 Tos 56/2020 zo 14. októbra 2020 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie okresného súdu zrušil a o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania sám rozhodol tak, že ho podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy a proti postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, v ktorej tvrdí, že krajský súd porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, keď si „bezhlavo“ osvojil argumentáciu prokurátora v neprospech sťažovateľa. Okresný súd pritom sťažovateľom uvádzané okolnosti o skutočnom priebehu skutku plne akceptoval ako dôvody opodstatňujúce rozhodnutie o povolení obnovy konania. Išlo o tvrdenie sťažovateľa a k tomu navrhované dôkazy, že sa nedopustil trestného činu podielníctva, za ktorý bol odsúdený, ale že bol priamo spolupáchateľom krádeže. Ako dôkaz o tom malo slúžiť sťažovateľom detailné popísanie priestorov miesta činu, o ktorých by inak nemohol mať vedomosť. Zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania krajským súdom sťažovateľ považuje za predčasné. Predovšetkým sa krajský súd podľa jeho názoru nesprávne vysporiadal s uvádzanou dôležitou informáciou potvrdzujúcou prítomnosť sťažovateľa na mieste činu, t. j., že na objekte, kde došlo ku krádeži, bolo nainštalované zabezpečovacie zariadenie – siréna „poplašného“ systému, ktoré mali páchatelia (sťažovateľ) vyradiť z činnosti strelou zo zbrane a ktorej existenciu poškodený síce nepotvrdil (pri výsluchu vypovedal, že priestory zlatníctva neboli takýmto zariadením zabezpečené), nebolo ale vylúčené, že siréna na budove nainštalovaná bola, len „nepatrila“ zlatníctvu poškodeného, ale inému podniku v objekte. Miesto montáže sirény však prvotné úkony trestného stíhania (obhliadka miesta činu a fotodokumentácia) nezachytili. Rovnako sa súd druhého stupňa podľa tvrdenia sťažovateľa nevysporiadal s výpoveďou ďalšieho páchatel'a tohto trestného činu, ktorý mal jeho účasť na krádeži potvrdzovať. Napokon, ako uvádza sťažovateľ, aj v obžalobe bolo uvedené, že alarm mal zneškodniť on.

5. Sťažovateľ je presvedčený, že postup krajského súdu, pri ktorom zmenil rozhodnutie okresného súdu v jeho neprospech len na základe iného hodnotenia dôkazov, bol nesprávny. Z pohľadu sťažovateľa mal súd druhého stupňa vrátiť vec prvostupňovému súdu, aby vykonal výsluch sťažovateľa, ďalšieho (spolu)páchatel'a a iných svedkov.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na obnovu trestného konania a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ku ktorému malo dôjsť jednostrannou akceptáciou argumentácie prokurátora krajským súdom bez dostatočného vysporiadania sa s dôvodmi uvádzanými sťažovateľom v prospech povolenia obnovy konania a neprípustným prehodnotením dôkazov vykonaných pred okresným súdom.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

7. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

8. V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že jeho integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

9. V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka (strany) súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

10. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia po rekapitulácii sťažnostnej argumentácie prokurátora a na ňu nadväzujúcej reakcie sťažovateľa v prvom rade poznamenal, že vo veci už dvakrát rozhodoval, a to uzneseniami č. k. 6 Tos 99/2018 z 29. januára 2019 a č. k. 6 Tos 32/2019

z 11. októbra 2019 a v oboch prípadoch predchádzajúce rozhodnutia okresného súdu, ktorými bola povolená obnova konania, zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

11. Následne zhrnul dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa opätovne návrhu sťažovateľa vyhovel a obnovu konania povolil. Išlo o záver okresného súdu, že skutočnosti uvádzané vo výpovediach sťažovateľa a ďalšieho svedka (odsúdeného za predmetný trestný čin) sú bez akýchkoľvek pochybností takými skutočnosťami a informáciami, ktorými by mohli disponovať len skutoční páchatelia, pritom tieto skutočnosti vzhľadom na svoj vtedajší postoj k trestnej veci na nimi zvolenú obranu v pôvodnom konaní neuvádzali.

12. Krajský súd sa však s rozhodnutím okresného súdu nestotožnil. Pripomenul, že konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré by mohli odôvodniť iné ako pôvodné právoplatné rozhodnutie prvostupňového súdu, a doplnil, že za dôkazy súdu skôr neznáme v zmysle označeného ustanovenia Trestného poriadku sa považujú predovšetkým také dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, ale aj dôkazy síce v pôvodnom konaní vykonané, ale s novým odlišným obsahom.

13. V danej veci krajský súd považoval za potrebné uviesť, že hodnotenie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi súdu už skôr známymi odôvodniť iné ako pôvodné napadnuté právoplatné rozhodnutie, musí byť vykonané porovnaním dosiaľ vykonaných dôkazov a dovtedajšieho skutkového zistenia s dôkazným významom novotvrdených skutočností alebo novonavrhovaných dôkazov.

14. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplynulo, že nestačí nekritické prevzatie časti tvrdených skutočností či dôkazov bez ich zhodnotenia vo vzťahu ku skutočnostiam a dôkazom, z ktorých vychádzali pôvodné skutkové zistenia. Podľa názoru nadriadeného súdu bolo potrebné vyhodnotiť vplyv nového dôkazu, novej skutočnosti komplexne na už ustálený skutkový stav. Nie každá nová skutočnosť či dôkaz sú, ako uviedol krajský súd, spôsobilé vyvolať následky predpokladané v § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

15. K podstatnému argumentu sťažovateľa preukazujúcemu jeho priamu účasť na trestnom čine krádeže, ktorým mala byť strelba na sirénu zabezpečovacieho zariadenia na mieste trestného činu, o ktorej sťažovateľ tvrdil, že ju museli dokumentovať fotografie z miesta činu, krajský súd konštatoval, že takéto fotografie sa v pôvodnom spisovom materiáli nenachádzali. V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na výpoveď svedka poškodeného, ktorý vypovedal aj v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania a ktorý trval na tom, že objekt, do ktorého bolo vykonané vlámanie, žiadne zabezpečovacie či signalizačné zariadenie nemal.

16. Krajský súd sa v závere priklonil k názoru prokurátora, že okresný súd prijal tvrdenia sťažovateľa bez akéhokoľvek objektivizovania ním uvádzaných skutočností a verifikovania jeho tvrdení. Pritom tvrdenia sťažovateľa podľa krajského súdu nebolo možné žiadnym spôsobom objektivizovať, keďže sám sťažovateľ uviedol, že údajnú zbraň si mal kúpiť od osoby, ktorá bola už nebohá, a po skutku mal túto zbraň odhodiť do rieky.

17. Navyše, krajský súd poukázal na okolnosť, že v pôvodnom konaní bolo vykonaných množstvo vyšetrovacích úkonov v rámci kriminalistického a expertízneho skúmania a žiaden nepojednával o akomkoľvek zabezpečovacom zariadení.

18. S prihliadnutím na skutočnosť, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní a rovnako ani preskúmať zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní a súčasne že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch, krajský súd návrh sťažovateľa zamietol.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

20. Úloha ústavného súdu sa pri preskúmaní ústavnej sťažnosti obmedzila len na kontrolu, či všeobecný súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia postupoval ústavne konformným spôsobom, keď rozhodol o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania.

21. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil, z akých dôvodov sa so závermi uznesenia okresného súdu nestotožnil a prečo považoval námietky prokurátora uplatnené v jeho sťažnosti za relevantné. V napadnutom uznesení zrozumiteľne vysvetlil, prečo považoval prvostupňové uznesenie za nesprávne a z akých dôvodov nepovažoval za splnené podmienky obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa.

22. Nemožno akceptovať ani sťažovateľovu námietku, že zo strany nadriadeného súdu došlo k neprípustnému prehodnocovaniu dôkazov (výpovedí sťažovateľa a svedkov) vykonaných súdom prvého stupňa. Je evidentné, že krajský súd dôkazy nijako neprehodnocoval, ale konštatoval, že skutočnosti z nich vyplývajúce nie je možné s prihliadnutím na ďalšie zistené skutkové okolnosti objektivizovať (verifikovať), a teda potvrdiť ich spôsobilosť naplniť zákonné podmienky § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

23. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd konštatuje, že argumentácia krajského súdu konajúceho v medziach svojej právomoci sa javí v danej veci ako dostatočná a presvedčivá. Nenesie známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Je založená na racionálnej úvahe opretej o konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov obsiahnutých v trestnom spise. Len skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, sama osebe nemôže odôvodňovať porušenie ním označeného základného práva. Sťažovateľ pritom v podanej ústavnej sťažnosti nedokázal ústavne relevantným spôsobom spochybniť závery, na ktorých krajský súd založil napadnuté uznesenie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením krajského súdu.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti považuje za zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol (bod 1 výroku rozhodnutia).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

25. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

26. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva *Kulnev v. Rusko*, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, *Rudan v. Chorvátsko*, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj *Svák, J.*: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci *Callaghan c. Spojené kráľovstvo* z 9. 5. 1985, *Décisions et rapports*, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

27. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011, I. ÚS 330/2016) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu príčinnej súvislosti (vecnej príslušnosti) medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť (bod 1 výroku rozhodnutia).

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

28. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

29. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu jeho žiadosť o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ktorými sú: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

30. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, nie je neprípustná ani zjavne neopodstatnená.

31. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

32. S prihliadnutím na skutočnosť, že nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa v tomto smere ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia).

33. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu